

Sardo Numspa, DLK mfl. driver varandra till att vara lite bättre trallpunk hela tiden. Den scenen kanske inte fanns riktigt när Bulten började lyssna?

Låter betryggande. Ni har ju en fantastisk peppenergi när ni spelar live och det vilar också en klar feststämning över er uppenbarelse då. Har ni nån gräns för hur mycket party det får bli innan gig eller är det frihet under ansvar som gäller?

Max 4 enheter! Starksprit gills inte...

Antar att det inte gällde under Skumdum-åren?

Njae.

En annan av Lastkajs styrkor live är att åtminstone tre av er känns som frontmedlemmar (Kapten Grå upplever jag som något mer balanserat tillbakadragen). Hur exhibitionistiska är ni i bandet?

Jag och Bulten - All in
Dr Dille - Oftast men sällan inte
Kapten Grå - Ibland men med sin egen gräns obs inte pyrd

En annan aspekt av exhibitionism är ju naket och där finns det ju några härliga foton genom åren. Bland annat Lastkaj-fotot där Dr Dille ligger i badet och du sitter med brallorna neddragna på dass + att jag har kvar julkortet som Skumdum skickade typ 2002 där ni poserar helnäck i snön med enbart varsin bärs som sällskap, haha. Är detta en medveten strategi att väcka reaktioner eller är det bara en naturlig följd av personlighetsdrag?

Jag tror att det är personlighetsdrag som följer med en vilja att skapa reaktion. Tänk vilken frihet i Lastkaj när jag insåg att åtminstone två till tyckte att det var lika tokigt att visa upp sig... Det gjorde att gränsen sattes vid vad som ens var rimligt att publicera snarare än vad vi vågade visa.

Jag har alltid gillat det där hos punken; att den kombinerar provokationer med lyrik som gör världen mer begriplig.

Samma här. Och paradoxen att en galning kan skriva lyrik som berör samtidigt som hen är helt gränslös i andra avseenden.

Tillbaka till det som du var inne på tidigare, trallandskap nu och då. I fanzinet Turist i tillvaron #6 säger du att en eller två generationer missat möjligheten att se jämnåriga spela bra trallpunk på fritidsgårdar och att antalet all ages-spelställen minskat. Om vi börjar med det förstnämnda – är det svackan under 2000-talets första decennium du syftar på?

Ja absolut! Och jag vill tillägga att det aldrig under denna tid ville ringaktas att Varnagel gjorde sitt för att hålla uppe fanan. Jag tror att det var en skitdålig tid att spela trallpunk i då bara samt att det fokuserades för mycket på

”gladtrallen”. För mig har trallpunk alltid handlat om dödligt allvar och snabb, jävla, trasig, mollpunk med texter som beskriver det dåliga. Men vi har ju missat två generationer likväl och tänker dra ut på lite all-ages spelningar för att få kidsen av idag att det är lika jävla kul att spela trallpunk när man är 13 som 50!

Haha, du tar mina följdfrågor på löpande band... Trallpunk ses oftast som ett landsbygdsfenomen eftersom Stockholm, Göteborg och Malmö utifrån sin storlek haft betydligt färre trallpunkband än metropoler som Hofors och Alingsås. Men under just den perioden tycker jag att det var just Stockholm som höll fanan hög, med band som Varnagel och KILS/Sällskapsresan.

Exakt! På min fritidsgård i Kåge (2200 invånare) -93 repade 4 trall/skate band...I kommunen med 72000 invånare säkert 10. Jag tror allt handlar om en medveten vilja att skapa förutsättningar. Idag i Sverige och idag bland banden så skapar vi inte suget för vi spelar bara för 20-55 åringar som redan byggt sin musikstil. Nu måste ALLA ut och spela för 13-15-åringarna så dom fattar vilken jävla härlig gemenskap som finns.

Som lärare märks det ju tydligt vilken betydelse den kommunala musikskolan och kommuners forna vilja att skapa replokaler och spelställen betydde. Idag jobbar kulturskolan i dubbel motvind - minskade anslag och bristande intresse från kidsen/familjer.

Jag trodde ju att musikvåren -92 var en skänk från ovan... Men det visade sig att det var ju ett initiativ av en försynt kommunalare som insåg att det behövdes nåt mer...Så dom utrustade alla fritidsgårdar i kommunen med kompletta replokaler samt anställde musikintresserade ”vuxna” som skulle se till att kidsen fick lära sig musik. Förvisso på timanställningar men deras slit gav ju kraft och redan -93 fanns det ett 100-tal band på kommunens fritidsgårdar...Barn som jag som förvisso slutade med hockey men även dom kidsen som aldrig spelat i ett lag men som fann gemenskapen i ett band...

Känner igen det där; antingen headhuntades eldsjälur eller så fick de helt enkelt hyfsat fria tyglar...

Det här med all ages-ställen tycker jag personligen är lite kluvet. Som tonåring brydde jag mig inte ett skvatt ifall spelningen var på en fritidsgård med det naturligt medföljande alkoholförbudet (även om jag drack lika mycket då som nu). Numera måste jag erkänna att jag saknar ölen i högerhanden på dylika ställen, även om de som sagt är ganska få numera.

Jag var ju en av dom som nästlade mig in på de ofta förekommande ”svart-spelningarna” som genomfördes med varierat resultat. Jag minns dock när jag var 15 och en av arrangörerna släppte in mig bakvägen med orden - Du dricker fan inget därinne...Var en galen spelning och jag drack inget därinne men tyvärr tror jag dagens brus gör att färre kommer göra den resan.